

Sy-li spēwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Znjbjes mana
Njeh ģi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščeženi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Njedžela Invocavit.

Łut. 23, 33. 34.

Na Golgatha naš flowa najšeho ščenja w duchu pschešadža, na tamnu hórku, kotraž w zylim šiwěcže šwojeho runjecza nima. Wščitke pucze stareho šwěta ł njej horje, wšcitke pucze noweho čašba ł njeje dele wjedu, na nju wróczo pokasuja. Š hory Moriah, hdžez dnyrbjesche Abraham šwojeho jenicžkeho šyna woprowacž, wócžto ł wješelej nadžiju na Golgatha won hlada, a hiščeže ł njebjelše šwjatnižy, ł noweho Jerusalema na nowej šemi budžemy my wróczo šhladowacž na wopor, na Golgatha dołonjany. Derje kóždemu, wo kotrymž móže šo prajicž, šo šu šo tež jeho žiwjenja pucze ł tutej hórzy wobrocžite!

Wělcze, tež čłowšta lubošć je wulke wězy dołonjała. W 18. lěštotetku w franzowštim měšcže Marseille mór ša šhadžesche a to ł tajšej mozu, šo šo wšcitke šwjastki šwójbneho žiwjenja rošwjafachu: štaršchi šo wjazy wo šwoje džěcži nještarachu, a džěcži niz wjazy wo šwojeju štaršcheju; džakownošć šdasche šo wotemrjeta byčž. Šekarjo šebi žaneje rady njewjedžichu. Žadny ł nich prajicž njemóžesche, kaži pucž tuta šhorosć w čłowškim čěle džěšche. Duž wošebny šekar, ł mjenom Šandrij Guyon, šlubi, šo čže to dołonjecž. Šo njeběšche lohtoišnyšlena hordosć abo čžešćelakomnošć; won wjedžesche, ščto čžyšche. Wjes šomdženja šwoju pošlednju wolu šestajawšchi šo špowjedalsche, Šože wotkasanje šwjecžesche a šwój škutk dołonja. Ščtož našoni, won rucže napiša a papjerku do škšala položi. Dwanacže hodžin

po tym běšche won mórny. Šeho mjeno budže šo ša wšchitkón čžaš ł čžešću mjenowacž. Ale my hižo ł jeho špowjedanja a wužiwanja Šožeho wotkasanja widžimy, ł wotkal je won mój wšak, ša wobydlerjow šwojeho města wumrjecž. Wohen jeho lubošće běšche na tamnym wulkim šwjatym wohenju šahorjenu, kotryž šo něhdy na Golgatha horjesche. — Wšchitka wěrna, nadobna, woporna čłowšta lubošć — tam ma wona šwoje žórto. Kaž Šesuf, tak hewal ženje ničto lubował njeje. Šež hdy by won mjel-čžazy, žaneho flowa njeprajawšchi na šchizy wišak, my dnyrbjeli špěwacž: Šyšaz šróčž budž pošrowjenu, kiž šy mje tak lubo měl! A nětk je won hiščeže šwoju lubošć w krašnyh, dobywarškich flowach ł šchizy dele wob-šwědčil. Šrěnje ł nich nam našč text podawa. Dajmy je šebi šlubofo do wutrobny a do šwědomnja šaščežepicž!

Šospominy šebi proštwu mrežozeho Šesufa:

„Wótcže, wodaj jim; pschetož woni njewjedža, ščto čžinja.“

1. Ščto ma tuta proštwu na šebi?

2. Šomu wona placži?

1. Němy, kaž wowza ł řěšanju, kotraž šwój rót nje-wotewri, je Šesuf na šwoje woporne město šchol. Šědom šo je tamnym plakazym žónškim napominařške flowo lubošće pschwołak. Ničto žaneje ščóřžy ł jeho rta škšchal njeje, niz na njewuššyšchane wušmėšchenje, kotrež je won hižo rano šahe pschenjesć měl, niz na čžežy šchizy, pod kotrež šo won ł šemi šwjese, niz na žalobnu martru, jako jemu hošdže psches nosy a ruzy čžerjachu a ł poštajenjom

a wobtwjerdzjenjom křhiža jeho šmjercz sprózne, ranow-połne czěło latschařowachu. W tym wšchem žadny synf skórzby. Nětk wón mjes dvěmaj skóstinikomaj wišy, kotrejuz šu k jeho wjetšchej hanibje i nim křhižowali. Wón te bolosče jaczuwa, kotrej jemu jeho šwjate stawy rostorhaja; wón na wšchitkich wobliczach ničzo druge njewidži, hač hanjenje a šmėch; jow hruboscz wojerškich wotroczkow, kotřiz jeho drařtu mjes šobu džela, tam wótre, ranjaze šłowa wšchichich luda; wón šhoni, so je njeprawdoscz dobyła a so njebo mjelczi. Dha wón šwój rőt k šwojemu přenjemu šłowu wotewri a prošy: „Wótcze, wodaj jim; pschetož woni njewjedža, šhto činja.“

Rajke to šłowo! Rajka to prošwa! Šod křhižom hruboscz a niška myšl, na křhižu wyšoke, nadobne smyšlenje; pod křhižom hara a ropot, we wutrobje křhižowaneho Šbóžnika měr! Tuto šłowo nam pokáže, so Šhryřtuř i našeho naroda njeje, so je wón wjazy. Raž je wón wot mladosče šam činil, jako wón džesche: „Njewěšče wy, so ja bycz mam w tym, šhtož mojeho Wótza je?“ — kaž je šwojich wučobnikow šo modlicz wučizil: Wótcze naš, kaž je wón krótko přjedy hařle k Šětrej prajil: Njedyrbjal ja tón křelich picz, kotryž mój Wótz mi dał je? — tak wón tež nětk, k šmjerczi na křhižu wotšudženy, wot wšchitkich wopuščeneny, wot šwojich wučobnikow pscheradženy a šapřety, šwoje wukhowanje pola šwojeho Wótza w njebeřbach pyta. Š so bychmy tež my to šamohli! Šo bychmy tež my w czařach nuřy, hdyž naš našche. šemške šbože wopuščejuje, a našche nadžije naš šjebaja a šmjertne štyřnosče naš wobdawaja, wołacz mohli: Abba, luby Wótcze! Wly tak huřto škoržimy a šo hnėwamy a šudžimy; my radži winu na druhich wotwalujemy a na teho Šnješa a jeho pucze moršotamy. Š tola, šhtož činji Wóh, wšcho dobre je, pschetož wón je naš Wótz; tak je Šhryřtuř, kiž w jeho křinje běšche a jeho wutrobu šnajesche, nam jeho šjewil.

Wótcze, wodaj jim! Džiwna modlitwa! Wón njeprořy, kaž bychmy my šnano na jeho měšče i wječiwěj wutrobu prošyli: Wótcze, šaplacz jim; wón tež wo wotštorčenje Božeho šuda njeprořy, šo bychy woni hiřčeže czařa dobyli, pokutu činicz a šo wobrocžicz; jemu to njeje dořcz, so wón Bože wječjenje na nich dele njewoła, šo wón jich wěcznemu škaženju njepšchepoda, kaž běchu woni to wšchitzy šařkužili, ně, wón pscheje, šo by tuta jeho krej, kotruž woni pscheliwaju, tuta jeho krej, wo kotrejž běchu woni prajili: wona pschindž na naš a na našche džeczi, — jim wodacze tutych jich hrėchow dobyła a ja nich rėczaka, lėpje rėczaka, dnyli Šabelowa krej. Wótcze, wodaj jim! wěšo woni teho hódni njeřbu, šo ty jim hnadu špožčizich, ale mje dla, mojeje křwě a šmjercze dla, dokelž ja niz jenož psches nich, ale tež ja nich wumru, špožcz jim wodacze.

Rajka je to tola luboscz! Šhtož je tón Šnješ we šwojim wulkim přėdowanju na horje šwojim wučobnikam poruczil: „Lubujcze šwojich njepšcheczelow; žohnujcz tych, kiž wař polleja; činicz dobrotu tym, kiž wař hidža; prošcze ja tych, kiž wam šchodža a pscheczechaju wař“: po tym je wón jow w najczėřšchej hodžinje šwojeho žyřeho žiwjenja šam činil. Wjetřchi hrėch njebu ženje wobėndženy, ale tež wjetřcha luboscz ženje wopokasana. Šhtož běšche Šesufowe najšnutsšownišche smyšlenje w jeho žyřym žiwjenju bylo, to běšche nětk tež jeho pošlednje žadanje. Woprawdže, w tym wotomiku, hdyž wón wjedžesche, šo šmė šebi wot Wótza najwjetřche wuprořycz: tehdy najpřjódzy ja šwojich njepšcheczelow prošycz, šo bychy woni křostani njebyli, — to rėka: cžlowjekow a hrėřnikow lubowacz, niz i cžlowškej, ale i bojškej lubosczu.

Šaj, hiřcze wjazy: Šesuf šo i tym njepokoji, ja tych prošycz, kiž šu jeho na křhiž pschibili, wón jich tež hiřcze psched šwojim Wótzom šamolwja: Woni njewjedža, šhto činja? Šhto to rořmy? Wšchich mēřchnizy a piřmawučeni, Šilatuř a jeho wojerřzy

wotrocžy jara derje wjedžachu, šo woni njewinowateho wobštoržowachu, praweho k šmjerczi šařudžichu, cžlowjeka křhižowachu, kotryž ničzo šmjercze-hódneho činil njebeřche — a tola: woni njewjedža, šhto činja, njewjedža, nad kim šo pschehřescha a czeje graty woni w tutym škutku cžėmnořcze šu; wjedža drje, šo je jich činjenje hrėch, ale njewjedža, kař wulki, kař žakořny hrėch — ač, my k narodej škusčamy, kotryž njeje jenož wot Boha wotpadnył, ale tež teho Šnješa krařnosče křhižowal.

Alle kař, njeřka to škóncžnje kóždy hrėch šamolwjeć, dokelž napošled kóždy i njewjedžjenja pschindže? Ač ně, tež tuto njewjedžjenje běšche jich wina, kotraž nuřnje wodacza trjebařche. „Šdy bychy ja njepšchichol a jim to njeprajil“, rėknje tón Šnješ, „dha bychy žaneho hrėcha njemėli; nětk pař njemőža i ničim šwój hrėch šamolwic.“ Woni wšchitzy, ja kotrychž tam Šbóžnik prošy, we šwojim šařlepjenju njewjedžachu, šhto činjachu; ale hdyž wón tež jich šařlepjenje i wutrobny wobžaruje, tu winu tyřhle šařlepjenych wón přcz njemőže, winu jich hrėcha, winu jich njewėry; teho dla wón prošy: „Wótcze, wodaj jim!“

2. Komu tuta prošwa placzi?

Tym wojerřkim wotrocžkam? Wěšcze; cži wšchał běchu jenož graty bjes šamolwjenja a winy, cži jenož po tym činjachu, šhtož běšche jim Šontiuř Šilatuř poruczil. Alle hdyž tón hejtman pod křhižom wuřnawa: „Šawėrnje, tutón je Boži šyn byl“ — dha běšche to tym druhim hrėch, šo woni njewuřnachu. Alle Šilatuř Šesufa njebudžishe k šmjerczi wotšudžil, hdy by jeho tón lud je šwojim wołanjom: „Wušcžizich ty teho, dha ty křėžorowy pscheczel njeřy“, k temu njeczizščzal. Š tón lud, kotryž běšche hařle psched krótkimi dnjemi temu Šnješej palmy na pucz šlal, wěšcze Šarrabařa měřto Šesufa njebudžishe wuřwolil, hdy by wón wot wšchichich a šarřchich luda našczuwany njebył. Šim wšchitkim Šnješowe dobroprořchenje placzi, židam kaž pohanam, temu šlepemu, šwjerschnemu, lohšomšplnemu ludej kaž tež jeho wodžerjam, tutym šařařym hidžerjam a njepšcheczelam teho Šnješa. Šaj, kaž je žyře žiwjenje a cžerpjenje Ššyna Božeho wopor ja hrėchi cžlowjestwa, tak tež jeho šłowa na křhižu žyřy šwět wopšchimnu, wšchitkich njewěřtych a njewėřaznych, tamnych wučobnikow, kotřiz šu jeho tak hórlo šranili, ale tež tych pohanow, kotřiz džensha hiřcze w šczėnu šmjercze šedža.

Tež my šobu pod křhižom štejimy, tež na naš dyrbi tón Šnješ škoržicz: „Ty šy mi džela nacžinil se šwojimi hrėchami a šy mi prózy naložil se šwojimi ššocžemi.“ Rajki trořcht, šo je tón Šnješ tež ja naš prošyl: Wótcze, wodaj jim! Tón wšchich mēřchnik je do najšwjeczisheho šařchol a wěczne wumóženje dořonjal. Dořne listy šu rōšdrjene. Šhtož jenož wodacze pyta, mőže jo namařacz. Šhtož cže šbóžny bycz, temu je pucz wotewřeny. Šubi cžitarjo, macze wy hrėchi, kotrej šu njewodate? Šadńcze na šwoje kolena! Tón Šbóžnik šo wo wařche njekřmjertne duřche prózuje.

Šhto dha je Šesuf se šwojim dobroprořchenjom pola Boha dořonjal? Wřchi Šazarowym rowje je wón prajil: „Ša šawěšcze wēm, šo ty mje pschezo wuřlyřchich.“ Tak je tež tuta jeho prošwa nad tymi, kiž běchu na jeho šmjerczi winojczi, wuřlyřchana. Šhto běšche to druge hač mőz tuteho dobroprořchenja, šo šo tón šchachař wobroczi a tón hejtman šwoje rjane wuřnacze wotpołóži a tón lud na šwoju wutrobu dnyri? Šhto běšche to druge hač mőz tuteho dobroprořchenja, šo šo na přenje Šětrowe přėdowanje 3000 wobroczi, šo Šchczėpan mřėjo Šesufowe přenje šłowo na křhižu ša šwoje pošlednje, Šesufowe pošlednje šłowo ša šwoje přenje šczini, šo Wóh iřraelsštemu ludej hiřcze 40 lėt hnadneho czařa wostaji, přjedy hač se šwojim šudom pschindže a jemu w tutym czařu ewangelij přėdowacz da? —

Nětko je tón Šnješ k Božej prawizy powuřcheny a šwojej dobro-

profesorskeje ruzy sa wschitkón kšesćizjanski lud, sa zyle čłowjestwo posběhuje; haj tež sa jenotliweho placzi: A je-li sčtó by šhrěščił, dha mamy rěčniku pola Wótza, Šesom Šhrysta, kiž je prawy. A tón šamy je to šjednanje sa nasche hrěchi, niz jeno pať sa te nasche, ale tež sa te zpleho šwěta.

Wumoženje je dołonjane, wodacze hrěchow sa nať pschihotowane w kwi kšizžomaneho. Ale jenož temu šo pomha, kotryž pokutu čini, šo wobroczi a se šbóžneho šhonjenja špěwa:

Twój kšizž a mjeno krašne
Tu w mojej wutrobje
Šso pičezó šwěczi jašne
A tež mje šwješeli.

Šraj, nochžesč ty tajki wobhnadženy, šbožowny čłowjek byčž?
Šamjenj. M. w B.

Rak hnadu Božu podarmo njebjerjemy.

2. Kor. 6, 1—10.

Šlók: Šhrystuš, kiž nať wustrowi atd.

Njeberj hnadu podarmo
Božu ničtó tudy;
Ščtóz dacž šwjeczičž nochžyl šo,
Wostanje džě khudy! —
Čzať je nětko špodobny,
Šboža džěń nam kčěje;
Wóh je pomhacž hotowy,
Š miłoscžu nať hrěje.

Ma kšizž sa nať do šmjercze
Šbóžnik Šesuf džěšche;
Wumohl i poklecza nať je,
Šdyž našč Šsřednik běšche.
Šlěf! nětk wumoženi šmy,
Maťtať džěń je šboža;
Š hrěchow kručze stawajmy,
Šnada šwjecž nať Boža! —

Šohóščenja nišomu
Nišdže njedawajmy;
Šprawnoščž ludžom wutrobnu
Widžecž wschudže dajmy!
Šslužobnizy Boži šmy,
Š herbštwu pomolani,
Duž budž khód našč šhwalobny,
Šo šmy k njemu šhmani!

W ščěćpliwosczi, w žaloscžach
W nusach, pučach, jaštwach,
W šměščlach, próžach, štyšnosčžach,
W druhich wschellich strachach,
Štejmny jako ryczerjo
Boži bjes šhablanja;
Šswěrnj wopokažmy šo,
Šdyž nať šlóstni hanja! —

Šlody Ducha pschinješmy
Boži šlužobnizy,
W Božej mozy šylni my
Budžmy podružnizy,
Šiž psches čžescž a hanibu
Džemy i Šnajesom tudy
Š njebjestemu wješelu
Šwólnje psches šwěť khudy!

Nješnajomni šnajomni
Šsmny wschaf, mrějo — živi,
Šrunjež wótrje šchwifani,
Šola čžerstwi, čžili;
Šrudni pschezo wješeli
Wostanjemy; khudži,
Woprawdže pať bohaczi,
— Džiw sa šlepnych ludži.

Šlej! tať nješmy podarmo
Šrali hnadu Božu;
Šbóžnik pschekrašnik je šo
Šwe nať, dowjedł k šbožu
Šnať, hdyž jeho lubi šmy,
Škotryčž kryje šwěru,
Šo i nim šbóžnje dozpmny
Š njebjestemu měru. —

Sahrodnik a róža.

Šedyn mudry šahrodnik mějesche rjany róžowy pjenj, kotryž štarobliwje wothladowasche; potom pať wón jemu jedyn rjany šhmut po druhim i wótrym nožom šwotrěša. Šola hlej, tón jenicžki prut, kiž hiščezje štejesche, dorostowasche se wschey mješhu šorjenjom špodžiwne čžerstwy a móžny, a i njeho rošwi šo naj-

rienišcha róža zpleje šahrody, tať nimo měry lubošneje wónje a wabjaweje krašnosče, šo šo wschizy na tym wofšchemichu.

Nječžini našč njebjeski šahrodnik runje tať i tymi šwojimi? Tu je dušcha, sa kotrejž je wón wofšbje khodžil — a je jej tyšaz wopokasom šwojeje dobročiwosče a miłoscže dawal, a wona je šo čžahnyčž dala a čžyła rada kčěčž k jeho čžesczi. Duž tón Šnješ njeadžizy pschikhadža i wótrym nožom horja a tšchnosče a bjerje jow a tam, rošřesuje jedyn drohi šwajst po druhim, tať šo čži drusy, kotřiz bratrej jeho čžiche šbože šamidžachu, jeho wot Šoha wopuschčženeho mšplachu, kiž do čžěšnoty pschekadženy šam šdyhuje: „Ach, Šnježe, čžeho dla a tať dołho dha šy šapomnił, mi hnadny byčž?“ — Ale hlejčze, wutroba, kotrejž buchu wschě druge podpjeru wsate, bjerje nětko wschu žiwnoščž i teho praweho šorjenja, Šesufa Šhrystuša, kotryž je džě šrajil: „Wješ mje nje-móžecze ničžo čžinicž.“ A nětko haťle nješ wona prawe šlody sa šwojeho Šnješa.

F.

Štrachna šušodžina.

Njedawno čžitach wo luboščiwnej, ale štrachnej žónškej, kotraž w tymšamym domje i Dobrušchez mlodymaj mandželskimaj byblesche. Šale šušodžina běšche i wudowu, bjes džěczi, mějesche wjele šwobodneho čžaša, čžinjesche rada wopny, njepobrachowasche ženje w kemšach, pschikhadžesche husto k Dobrušchezom a bajtasche do-wěrnje wo tym a tamnym; tola wona njemějesche ani šdacza wo tym, šajke mjeno běchu jej šradžu dali. Šnjeni „Ale“ — tať mjenowachu zple mješ šobu tu luboščiwu, ale štrachnu šušodžinu. Čžehodla? Šschipokšuchajmy jejnej rěčzi a my pschicžinu teho hnydom šhudamy.

„Čži nowi pschicžehnjeni ludžo loberka šu jara dušchni a pilni; tón muž šobotu wječžor hnydom wot džěla domoj pschikhadža a njeđželu popokdnju wón se žonu a džěcžimi won do polow khodži; ženje wón do šorčžmy njeđže — ta žona dyrbi prawe waschne mēčž a dobra hospoša byčž!“ Šať džesche šnjeni Dobrušchowa.

„Wšěcže“, wotmolwi šnjeni „Ale“, „to je wscho wěrnó. Ša šym tu šwójbu tež hižom nělotry čžať šem wobkěđžbowala. Ale“ — a tudy wona čžiššicho rěčžesche — „něhdy bu wjele wo šnjeni Šudarjowej rěčžane; jaťo mloda holza je wona pječža žalošnje loškomyšlana była — nětko wschaf móže pschi tym wjele pschěhnate byčž — ale — šornjatko wěrnosče pschezo w tym tčži!“ —

Šaťo šnjeni Dobrušchowa wječžor šwojemu mužej tule roš-młowu šdžěli, wón špomnjene nowe mjeno sa tu plizatu šušodžinu wunamafa — a mēnjesche: „Šdy by wona 13. šaw w 1. liščze šwj. Šawoła na Škorinthiščich pilnišcho čžitala a psches brylu lubošče hladała, njebychu ji jejne „Ale“ tať hladžy psches hubje šchle.“

F.

Alóž hrěcha a jeho mšda.

Wěrna podawisna je šandženeho čžaša.

(Šokracžowanje.)

Šódžer šo pokloniwšchi wotžali. Šamjeniz psches žyku nóz wo Čžornatowych hrěchach mšplesche a ani wóčžka nješacžini. Šokelž šo pschi tym jeho mšple pschezo bóle šamucžachu, pytasche pomoz w modlitwje, a nětko wón psches wyschšche šwětko roš-šwěčženy špóšna, ščto ma čžinicž. Wón dyrbi, tať šebi mšplesche, Šbóžnik šesnacž; pschetož šnaje-li wón jeho, dyrbi jeho tež lubowacž, a hdyž jeho lubuje, dha nješ móžno, šo by pschecžiwó njemu hrěščił. Šo tymle mēnjenju čžyšche šo wón šložowacž, a kóždu próšdnu hódžinku, kotruž jemu jeho šastojništwó wostaji, čžyšche

U.

Ĺ wumóženju nješbožowneho nałožecź. Wšchato bě jeho pomólanje, hubjenym ťluzicź, a tutemu pomólanju bě ťo wón woťebje wot teho czaťa, hdźež běťche jeho luba mandźelska semrjela, ť zylej wutrobu podał. Nafajtra rano jeho ťynĹ SanĹ papjeru w ruzy dźeržo do jstwy pťchisĹaka.

„ŠĹto tam maťch, mój ťynĹo?“ ťo nan praťheťche.

„Wobras czerwjenobrodacza, kotryž je tu wczera byl“, hólczez ť horĹa wotmolwi a nanej mužazu hłowu, ť czerwjenikom ryťowanu, poĹasa. SanĹ mějeťche nad tym ťwoje wjeťele, ťo wot ranja hač do wjeczora ryťowafche a molowafche, a kóždy, kotryž jeho ryťowanja widzeťche, njemóžeťche ťo nad wuťtojnoťczu jeho ruki dodźiwacź. Woťebje bě SanĹ wuťchitny na molowanje wobliczow, kotrež wón, je rať wuhladaťťchi, nadpadnje podobne ryťowafche. Ramjeniz bě ťam wťchón pťcheťlapnjeny pťches wobras, kotryž Ĺzornafawe wobliczo poĹafowafche.

„ĹžeĹo dla dha ťy runje jeho ryťowal?“ ťo nan praťheťche.

„ĹžeĹo dla?“ SanĹ ťhutnje ťnapťhecziwi, „dolež ťym wťchě hłowu japoťhtolow ryťowal, jenož Ĺudaťchowu hiťhecze niž. Dolho ťym ťa njei pntal, tola ťkónčnje jenu namaĹal, kotraž ťama njeno teho řeči, kotrehož pťchedťtaja — njesda ťo to tebi tež taĹ, nanko?“

„Njeno řeči?“ nan wóťpjetowafche, „taĹ to měniťch?“

„Měnju“, hólczez wažnje praji, „ťo mam tu woprawdžiteĹo pťcheradnika, kotryž njetrjeba pjenježnu móťheĹ w ruzy dźerzecź, ťo bychmy wjedźeli, kajkeĹo ducha je dźečzo!“

„NjecziĹ jemu žaneje ťichitwy, mój ťyno!“ nan ť poťbėhnjenej ruku warnowafche. „Wóh, ťtworiczeĹ cźlowjekow, njeje tyĹ ťa ťwjatnyĹ, tamnyĹ ťa ťatamanyĹ poťajil a wuťwolil.“

„Niz?“ ťnapťhecziwi SanĹ, „a tola mohĹ to ťkoro wėricź. Ty, na pťchikĹad, luby nano, mi pťchezo ťe ťwojim miĹym wobliczom pťched duťchu ťtejiťch, hdŹyž chzu ťhryťtuťa molowacź, a najťerje, prjedy hač ťy ťebi na to pomťťlil, ťym twoju hłowu Ĺ temu wužiwal.“

„Ty tajĹi hewali!“ ťawoĹa Ramjeniz a hólza luboťcziwje koťheťche.

Na druĹi džen farar Ĺzornafa wopyta. Wťchón próťdny czaĹ wón Ĺ temu woprowafche, ťo by jeho na prawy pucź dowjedĹ. ťkónčnje po wulkei próžy ťo jemu ťdaťche, ťo ťmě poĹutnemu ť dobrym ťwėdomnjom jeho hrėchi wodač a w nim poĹėpťcheneĹo noweĹo cźlowjeka widzecź. Hač runje ť czaĹami ťaťo dwėlowafche, ťo zuťy woprawdže roťkaty pod ťwojim czežkim hrėchom czerpi, dha ťo farar tola tež bojeťche, ťo mohĹ Ĺzornaf ťadwėlowacź a ť nowa do hrėcha padnyč, hdŹy by jemu dlėje dobroty ťťheťcziĹanskeje zhrĹwje ťadźeržal. Ĺ temu hiťhecze pťchiĹdže, ťo bě ťo něĹko lėczzo nimale minŹlo, a ťo Ĺzornaf, roťťajjo, ťo dŹrbi něĹko bórťy wotjėcź, wutrobnje proťheťche, ťo by ťo jemu prjedy teĹo pťchisĹup Ĺ Božemu bliĹu dowolil. Duž Ramjeniz do Ĺzornafoweje próťtwy ťwoli a jemu ť dobom ťlub wotpuťheci, kotryž jemu ťaĹasa, na kraj ťtupicź. Ĺzornaf ťo po ťdaczu najbóle nad tym wjeťeleťche, ťo njetrjebafche dlėje na lóžzi wotacź. ťėdnatu njedźelu po Ĺťwjatej Trojizy Ĺzornaf do ťėtrowťteje zhrĹwje pťchiĹdže. Ramjeniz da jemu hiťhecze rať hrėchi ťpowjedacź, a jemu jeho pťcheťtupjenja pťchedťtaji, tola tež ť dobom na Božu bjeťkónčnju luboťcz poĹasa a jemu ť japoťhtolťkei ťhutnoťczu roťťajjo, ťo jeho, hdŹy by ťlŹťchal, ťo je ťaťo ruku ťa zuťym lubĹom wuťťheťtrėĹ, jaĹo ťhubjeneĹo cźlowjeka Ĺhoťtazej prawdže pťchepoda.

Ĺzornafa bě ťo pťchi tutym duchownym napominanju widomny njemėr ťmozowal, wón ťo ť jeneje ťrony Ĺ druĹej ťuwaťche a pohĹada druĹdy ť cžėmnyĹ njewėťtym wóczkom na duchowneho, kotryž ť roťjahnjenym wobliczom pťched nim ťtejeťche; tola wón hnyĹom ťaťo hłowu Ĺ ťemi poĹhili a ťo po ťdaczu nutrnje mod-

leťche, jaĹo ťo wodačze hrėchow pťchipowjedafche. Po přėdowanju Ĺzornaf ťe ťpowjednymi Ĺ woltarjei ťtupi. ťaĹo ťo jemu ťwjeczeny Ĺhlėb poda, wuhlada Ramjeniz we wobliczu ťpowjedneĹo tajĹi pťchemėnjeny džiwi wurať, ťo wón naťtróžany ťaťchepota a jeho hróťbne ťacžucze ťapťchimny.

We ťwojim dženiku bě wón wo hroťnym Ĺzornafowym napohĹadže napťťal: „Ĺzornaf w tutym wofomitu ťam na ťebje podobny njebė. Wón na mnje pohĹada, taž by chŹyl rjez: „Ĺdy budžich tola taĹ njemudry njebyl, ťo tebi w ťraťche pťcheradzič, dha bych něĹko ťwobodniťchi byl.“ Ĺkoro ťo ťta, ťo ťwjeczene wino roťlinyĹ, taĹ mi wťchě ťtawy hrajaĹu. Wóh ťwarnuj, ťo by moja bojoťcz něťchto druĹe byla, hač ťcžėhwĹ cźlowťťeje ťĹabofcze a ťhamornoťcze.“

(ťťchichodnje ďale).

Wťchelake ť bliťka a ť ďaloka.

— Na pťchihotowarĹi (präparandže) we Wojereczach je ťo ťaĹdženy tydžen přėnje pťchijimanťke pruhowanje do ťeminara wotmėlo. Na pruhowanju wobdžėli ťo 23 mlodyĹ wučezow. Ĺ nich wobťta 19 pruhowanje, kotťiž ťo něĹko do wťchelafich ťeminarow roťdžėla. Mješ nimi je tež wjazy Ĺťerbow. TaĹ je nadžija, ťo pťches Wojerowťku pťchihotowarĹnju ťaťo wjazy ťerbťťich wučezjow nabudžemy, ťo tež prufke ťerbťťe ťhule ťaťo ťerbťťich wučezjow doťtanu!

— Ĺ nakĹadom Ĺnjeťa Marka Ĺsmolerja je ťo po pťheczu něĹkotryĹ Ĺnjeťow duchownyĹ knižka „Nėťchpory ťa poťtny czaĹ“ wudale. ŠĹto je je ťeťajal, ť knižkow widzecź njeje. Wone ťu jara ťĹadnje ťeťajane a ťhmane, wutroby dowjeťcz do wopomnjecza czerpjenja naťcheĹo droĹeĹo Ĺbóžnika. ťjecź tajĹich něťchporťťich poťtnyĹ liturgisĹťich Božich ťluzbow knižka wopťhija. Ĺpėwanje woťadny, intonazije, cžitanje Ĺistorije czerpjenja ťo wotmėnjuje a tež roťpominanje duchowneho wo wotdžėlu ťwjateĹo piťma ť Ĺistorije hórkeĹo czerpjenja a wumrjecza naťcheĹo Ĺbóžnika měťto namaĹa. MŹy pťhejemy, ťo by knižka w naťchich woťadach po něczim ťaťtup namaĹala a ťo poťtne ťemťhenje po njei ťaĹožike.

— W ťaťarmach w Budyťťinje, hdźež bėchu něĹoťťi wojazy na ťraťchnu ťhorocź, ťproťtnjenje tyĹa, ťťhorili, ťu něĹko wojazy bohuzel, na tyťuť ťťhorili.

— Móťt pťches želeťnizu na NowoťaĹzikej dróťy w Budyťťinje ťo zyle pťchetwari a je Ĺ temu ťejm 140,000 Ĺritnow pťchiswolil.

— Na ďaletwarjenje želeťnizy ť Ĺadworja do WulkeĹo Ĺajna po ťdaczu w bližťťim czaĹu nadžije njeje, ďolež wyschnocź ťwólĹnawa njeje, do twarjenja tuteje želeťnizy, na kotruž ťo doĹho Ĺižom nadžija ťtaja, ťwolicź.

— Pruhowanje na duchownťtwo ťtudowazyĹ pťchi Ĺipťczanťkei univerťicze je ťo w tyĹch dnjach ťkónčilo. Ĺamolwito je ťo Ĺ pruhowanju 33 ťtudowazyĹ, wot kotryĹž 3 do pruhowanja wróczzo ťtupichu. 30 je pruhowanje wobťtalo.

— Na gymnaťijach a wyschťťich reallach w Ĺaťťkei ťo mlodženzam, kotťiž něĹko wotťalne pruhowanje cžinja, woťebite napominanje woťjewi, ťo njebŹchu ťo roťťudžili, prawa ťtudowacź; pťchetož tole pomólanje je do žŹla pťchepjelnjene. Na doĹhe lėta njeje nadžija, ťo prawisnizy, kotťiž ťu druĹe pruhowanje wobťtali, na ťudniťtwach jaĹo ťudnizy měťtĹa namaĹaja. Tež ličba řečnikow lėto wot lėta roťcze, ďolež na ťudniťtwach niĹto měťtĹa njenamafa.